

MENEKŐE YILDIRIM

Zeytinburnu İMKB Mesleki
ve Teknik Anadolu Lisesi

Liseler Arası Yarışma
Mansiyon Ödülü

KAHROLASI BULVAR

Köşeyi döndüğümde pembenin en sıcak tonu karşılıyordu beni. Tek katlı bir gecekondu... Bahçesinde domatesler, biberler... Ardi sıra gelen elma ağaçları. Kusursuz bir uyum içinde rüzgarın esintisiyle dans ediyorlardı. Domateslerin kokusu rüzgara karışıyordu ve yanağımı hafifçe okşuyordu. Yüzümde hissettiğim bu koku tanıdıktı. Bana eskileri anımsatıyordu. Küçükken babaannemin, sabahın ilk ışıklarında o kocaman bahçesinden kahvaltı için topladığı domatesler geliyordu gözümün önüne. Bu güzel hissiyatları tekrar yaşamıştım. Burası Ayşe Nine'nin eviydi. Parmaklık olmayan penceresinin perdesi hafif aralıktı. Bunu fırsat bilip meraklı gözlerimi dayamıştım penceresine. Kendisi gibi tonton nineleri toplamıştı evinin salonuna. Ninelerin ellerinde örgü iplikleri ve örgü şişleri vardı. Anlaşılan o ki, torunlarına kazak, patik, yelek gibi kıyafetler örüyorlardı. Malum önümüz kıştı. Yorulmadan canla başla ellerindeki işleri bitirmeye uğraşıyorlardı. Arada soluk almak için önlerinde duran dört ayaklı, koyu kahverengi sehpaaların üzerindeki pötibör bisküvilerini ikiye kırıp ince belli çay bardaklarının içine banıp yiyorlardı. Bir yandan da tatlı tatlı gelinlerini çekiştiriyorlardı.

Ellerim montumun cebinde, dudaklarımda eskilerden bir şarkı, ayakkabılarımla burnunu yere sürte sürte yürüyordum. Bilmediğim yollardan geçiyordum. Bazı zamanlar ürkererek, bazı zamanlar ise dimdik göğsümü gere gere.

Bir sokağım vardı. Anlamsız hayatımın içinde huzur bulduğum tek yerdin orası. Sanki benim için yaratılmıştı. Sokağıma ulaştığımda dudağımda ufak bir tebessüm oluşurdu. Her gün olmasa da buraya gelir insanları gözlerdim. Bunu yapmaktan bir

hayli zevk alırdım. Burada kimse beni tanımazdı. Ama ben herkesi görür, bilir ve tanırdım.

Misal şu köşe:

Bahri Amca ile Salih Dayı'nın çay içip tavla attıkları yerdi. Çoğu zaman Bahri Amca yenerdi Salih Dayı'yı. Salih Dayı önce bozulur, kaşlarını çatar "Zar mı tutuyon ulen!" diye çıkışırdı. Bahri amca ise, bıyıklarının ardına gizlediği gülümsemesiyle göbeğini hoplatır ve "Ne zar tutması uşağım." diye karşılık verirdi. İki de tam manasıyla Karadeniz insanıydı. Her oyun sonrası tartışmalar da her gün aynı saatte çay içip tavla atmaya devam ederlerdi.

Biraz ilerledikten sonra Hülya Abla ve arkadaşı Karanfilli Canan'ı görüyordum. Kapılarının önüne kilim sermişlerdi. Ellerinde hiç eksik olmayan çekirdek tabakları ile dedikodu yapıyorlardı. Tabiri caizse evde kalmışlardı.

Hava biraz soğumuştü. Ayşe Nine'nin sobası ise çoktan kurulmuştu. Nineler soğuk havaya aldırış etmiyor, sobayı yakmaya yeltenmiyorlardı. Muhtemelen sohbetlerinin sıcaklığı onları ısıtmaya yetiyordu. Ayşe Nine'nin penceresinden yavaşça ayrılıp yoluma devam ettim. Yağmur yağmaya başlamıştı. Yavaşça süzülüyordu yağmur damlacıkları gökyüzünden, insanları alıştırmaya çalışır gibi. Daha sonraları hiddetlenirdi yağmur. "Yeter artık girin evinize."

Ben en çok yağmurun yağmasını severdim. İçimdeki bütün sıkıntıları alırdı. Yağmur yağmaya başladı mı atardım kendimi dışarıya. Yüreğimde neler biriktirdiysem, gözyaşımı içime akıtmaktan göz pınarlarım dolup taşmaya yüz tuttuğunda, yağmur yağmaya başladığında salıverirdim gözyaşlarımı, özgürlüğe davet eder gibi hür bırakırdım onları.

Anneler evlerinin balkonlarında asılı olan çamaşırları telaşla topluyorlardı. Bir yandan da çocuklarına içeri girmeleri için bağıyorlardı. Çocuklar annelerine aldırış etmeden yolun ortasında kollarını açmış kendi etraflarında dönüyorlardı. Tıpkı bir sema-

zen gibi... Mutluydular. Gz bebeklerine düşen yağmur damlacıkları onları neşelendirmeye yetiyordu. Belki de gıdıklıyordu, kim bilir.

İnsanlar tarafından unutulmuş olması bu sokağın başına gelen en güzel şeydi. El değmemiş toprağın üstüne beton dklmemişti. Yağmurun ardından duyulan toprak kokusunu yitirmemişti. En önemlisi de samimiyeti kaybolmamıştı.

Sağ tarafta bir gencin Allah'a yalvarışlarını duyuyordum. Küçük, bir ayağı kırık, derisi kağşamış iskemlesine oturmuş, ellerini göğüs hizasında açmış, dudağının kenarı hafif kıvrılmış şekilde aşk diliyordu Allah'ından umut dolu sözleriyle...

"Söz veriyorum Allah'ım. Aşk, küçük çocuklar gibi zile basıp kaçmak biçiminde tezahür etmeyecek Şu mihmandar gönlümde. Gönül kapımı Ayşe Nine'nin misafirlerine kucak açması gibi pervane ve halisane olacak."

Az ileride elinde çivisi ve çekiciyle ince narin bir fidanın etrafını çeviriyordu yaşlı adam. Gözlerini kısararak çakıyordu çiviye. Belli, gözleri pek görmüyordu. Ama o yaşlı adam, elime vurur muyum acaba diye düşünmeden, kararlı bir şekilde indiriyordu çekici. Kendisinden daha çok önemsiyordu boynu bükük fidanı. Yağmurun hemen ardından gökkuşağı belirmişti. Ne var ki yaşlı adam bunu dahi göremiyordu. Yanına yaklaştığımda ayakkabılarından çıkan sesleri duymuş olacak ki "Saat kaç?" diye sordu. "On ikiyi on geçiyor." diye yanıtladım. "Ne!" diye bağırdı. Kulağını eğdi ve tekrar sordu "Saat kaç?" bu sefer daha yüksek bir sesle "On ikiyi on geçiyor..." diye cevap verdim. İrkildi önce, telaşa kapıldı ve "Haa namaz vakti!" diyerek Ulu Cami'nin yolunu tutmaya başladı. Cami'den ağır adımlarla namazını kılmış olduğu halde dönüyordu. Yanağındaki yorgun gülümsemesiyle işine kaldığı yerden devam ediyordu. Yaşlı adam daha sonra eşyalarını bir çuvalın içine koydu ve kulübe tarzındaki evinin bahçe kapısına doğru ynelmi. Küçük elik kancayı kaldırdı. Çuvalı bahçeye bıraktı. Boydan boya ahşaptı ev. Yaşlı adam ellerindeki

tozu ırttı ve Bahri Amca ile Salih Dayı'nın tavla oynadıkları yere doğru yürümeye başladı. Önce Allah'ın selamını sundu, daha sonra bir iskemle çekip yanlarına oturdu. Siyasetten konuşuyorlardı. Bu ülkenin hali ne olacak diyordu Bahri Amca. Sohbetleri böyle sürüp gidiyordu, derken bir çocuk belirdi yanlarında. Beş altı yaşlarında bir oğlan çocuğuydu. Ortaya dede diye seslendi. Hangisinin torunuydu acaba diye düşünürken yaşlı adam girdi söze "Söyle evlat." dedi. Çocuk:

- Dede anneannem seni yemeğe bekliyor gelemeyecek misin? Yaşlı adamın dudağında yine bir gülümseme oluşmuştu ama bu seferki "Oh sonunda..." der gibiydi.

-Gelmem mi evlat, geliyorum bir şey lazım mıymış bir sor da gel hele.

Küçük çocuk koştura koştura gecekonduya doğru koştu ve anneannesine seslendi.

-Anneanne dedem bir şey lazım mı diyor.

-Yok oğlum tez vakitte gelsin yemek soğumadan...

Küçük oğlan yine koşuşturarak dedesine seslendi ve elinden tuttu eve doğru yürümeye başladılar. Kulübenin bacasından hafif siyaha dönük dumanlar çıkıyordu bir yandan da bazlama kokuları sarıyordu bahçeyi. Yaşlı adam içeri girmeden önce evin merdivenine oturdu önüne köşede duran mavi leğeni çekti ve yeşil ibriği eline aldı. Torununa seslendi. "Halis, gel evladım su dök de ellerimi yıkayayım." dedi. Halis, dedesine yardım etmek için yine koşuşturuyordu. Yanakları al al olmuş ve nefes nefese kalmıştı. Yeşil ibriği eline aldı ve yavaşça suyu dökmeye başladı. Dedesi önce ayaklarını daha sonra ellerini yıkadı. Halis divanda duran mavi renkteki havluyu dedesine uzattı. Yaşlı adam havluya ellerini ve ayaklarını sildi. Torununu da alıp içeri girdi. Yine bir pencere kenarında bulmuştum kendimi. Böylesi insanları izlemek keyif veriyordu bana. Halis'in anneannesi ekoseli sofa bezi ni yere sermiş üzerine yükseklik olsun diye kalbur koymuştu. O kalburun üzerinde gri renkte bakır sini vardı. Halis çok açılmış

olacak ki önünde duran çorba kasesine daldırıvermişti kaşığı. Onu bu denli iştahlı gören anneanesi ve dedesi bir yandan gülümsüyor bir yandan da “Oğlum yavaş ye, arkandan atlı kovalamıyor ya!” diyorlardı. Halis kimseyi duymuyordu. Gülümseyerek izliyordum onları. Kendimi fazla kaptırmışım sanırım. Halis beni fark etti, parmağıyla işaret ederek dedesine gösterdi. Dedesi kapıyı açtı ve bana baktı:

-Buyur hanım kızım bir şey mi istemiştin?

-Sadece bakıyordum dedeciğim, diye cevapladım. Utanmıştım. Kötü bir niyetim olmasa da onları izlemek yanlış anlaşılırdı muhtemelen. Yaşlı adam beni daha fazla utandırmadan seslendi:

-İçeri buyurmaz mısın hanım kızım?

-Rahatsız etmek istemem dedeciğim.

“Ne rahatsızlığı sen Tanrı misafiri sayılırsın buyur geç kızım.” dedi. Utana sıkıla biraz da heyecanla girivermişim içeri. Halis bir yandan bazlamadan koca bir lokma ısırıyor bir yandan da şaşkınlıkla bana bakıyordu. Yaşlı adam “ Hanım sofraya bir tabak daha koy misafirimiz var.” dedi. Hanımı, gülümseyerek oturduğu yerden kalkıp tabak almak için tandırlığa gitti. Elinde bir tabakla derhal geri dönmüştü. “Buyur kızım geç otur, çorba yaptım sıcak iç.” diyerek önüme bir tas yoğurt çorbası koydu. Tahta kaşığı elime aldım ve çorbadan bir kaşık aldım. Bilmediğim bir tattı ama harikuladeydi. Halis’in başlarda neden bu kadar iştahla yediğini şimdi daha iyi anlıyordum. Kendimi çorbanın lezzetine bırakmış durmadan çorbaya kaşık sallıyordum. Halis ise önünde duran bazlamayı hiç tereddüt etmeden önüme koymuştu. “Teşekkür ederim.” dedim ve küçük delikanlıya bir göz kırptım. Yemeği bitirdikten sonra “Ellerinize sağlık efendim çok güzeldi, beni sofranıza buyur ettiğiniz için sağ olun.” dedim gülümseyerek. Yaklaşık bir saat kadar oturmuş sohbet etmişim onlarla. İkisi de dünya tatlısı insanlardı hele Halis o küçük haşerat yok mu ağzından çıkan her lafla güldürüyordu beni. Yaşlı adam diye bildiğim dedenin ismi Aziz’ miş. Halis’in anneanesinin ismi ise Güzide’ymiş.

Bana oğullarının ve gelinlerinin bir trafik kazasında hayatlarını kayb ettiklerini ve onlardan kalan tek hazineyi, Halis'i anlattılar. Anne ve babası öldükten sonra Halis, dedesi ve anneannesi nin evine gelmişti. Kışları yatılı mektepte kalır yazları ise buraya gelir dedesine yardımcı olurmuş. Güzide Teyze olanları üzüntü içinde anlatıyordu. Arada Halis'e bakıyordum. Sobanın yanına bağdaş kurmuş oturuyordu. Ellerini yumruk yapmış iki yanağına dayamıştı. Öylece yerde serili olan kilime bakıyordu. Sık sık dokunmuş olan desenler gözlerimi dinlendiriyordu. Halis, gözlerini desenlerden ayırmıyordu. Tek tek inceliyordu. Öte yandan bizi dinlediğini biliyordum. Ama ağzını açıp tek kelime etmiyordu. Sofradaki o neşeli çocuk gitmiş yerine sanki sağır birisi gelmişti. Yorucu desenlerin içinde kayboluyordu gözleri. Bazen susar çocuklar. Soramazlar sorulması elzem soruları. Büyüklerinin iradelerini kırmaktan onların içlerine akıttıkları gözyaşlarında ıslanmaktan korkarlar. Bazen susar çocuklar... Halis de öyle susuyordu. O küçücük yüreğine neler sığdırmıştı kim bilir.

Akşamüstü olduğunda Aziz Dede'nin evinden ayrılmak için izin istemiştim. Aziz Dede "Dur kızım ben de seninle çıkayım bulvardan alacaklarım var." dedi. Güzide Teyze "Ne işin varmış bu saatte bulvarda bey?" dedi. "Evladımın okul forması yırtılmış söyleyemiyor, geçen dolabı karıştırırken gördüm. Elime de biraz para geçtiydi. Bizim Bekir çoktan dükkânı kapatmıştır. Şimdi gidip alayım da sevin sin evladım, boynu bükük kalmasın mektepte." dedi Aziz Dede. Güzide Teyze bir an duraksadı sobanın yanı başında duran torunu Halis'e baktı. Ağlamaklı gözlerle Aziz Dede'ye döndü ve "En güzelinden al oğluma emi." dedi. Aziz Dede paltosunu giydi ve beraber üst sokaktaki bulvara doğru çıkmaya başladık. Dede'nin yürümesine sağ elindeki bastonu yardımcı oluyordu, diğer yandan da ben destek veriyordum. Ağır adımlarla çıkıyorduk yokuşu. Bu yokuş sanki hiç bitmeyecek gibi gelse de sonunda bitmişti. Bulvarın içine girmiştik. Etraf it uğursuz kaynıyordu. Bir an ürperti geldi. Halis yaşındaki ço-

cukların ellerinde bazlama yerine sigara vardı. İçlerine çektikleri zehirden haberleri olmasa gerek, bilseler çekerler miydi? Herkes eli cebinde yürüyordu, cüzdanımı çaldırmayayım korkusundan mıydı? Betonların içine hapsolmuş çimenler, yeşillikler... Zavalılı bitkiler betonların altında soluksuz kalıyorlardı. Esnafın çoğu nemruttu. Kimsenin ağzından güzel bir söz dökülmüyordu. Kime gülen gözlerle baksam günahına giriyordum sanki. Bulvar; senden nefret ediyorum, defol git hayatımızdan!